

Pred týždňom nám Boh nastavil latku. Zlorečený vs. Blažený. Ponúkol zoznam prídavných mien, akí máme byť (chudobní, hladní, plačúci, prenasledovaní). Tu to nekončí. Byť blažený - to bude niečo stáť. (Lk 6, 27 - 38)

Jejda! Dlhý zoznam toho, čo robiť. Ani sa mi to tu nechce vymenovávať. Hrôzostrašný zoznam toho, čo sa mi robiť ozaj nechce.

Ako to tak mohol!? Chcieť viac? Prečo mi nedovolí uspokojiť sa, že nikomu neublížujem, hoci raz za čas chcem? Prečo, keď dostanem ranu, mám dať možnosť udrieť znova a počítať s tým, že ten, čo rany rozdáva, ešte neskončil? Keď niekto siahne „na to, čo je moje“, mám mu pribaliť v darčekovom balení aj svoje najobľúbenejšie veci? Nechať sa využívať a dovoliť zneužiť moju dobrotu?

Rob viac. Miluj viac. Práve tam, kde je lásky málo, tam ju daj a bude tam aspoň tvoja troška. Toto evanjelium je o štedrosti. Inej, ako sme zvyknutí. O tom, že prevezmem iniciatívu, no nečakám ju od ostatných. Mám pomáhať a dávať bez očakávania, že to dostanem späť minimálne v takej cene, v akej som dar dala.

Ježiš povedal, že vraj toto životné pravidlo je veľmi jednoduché: opýtaj sa sám seba, čo chceš, aby iní urobili pre teba; potom prevezmi iniciatívu a urob to pre nich ty. Stojí nás to niečo, bolí to, ale nebudeme to ľutovať.

*Foto: Barbora Jarinová
Františka Čáčková OSF*

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)